

Jóel könyve és a laodiceai Hetednapi Adventista Egyház – Hatodik rész

A Csodálatos Számláló és: Meddig?

Jeff Pippenger

2025-12-08

Palmoni, a Csodálatos Számláló nem csupán a matematikán alapuló talányokat alkot, hanem Ő a matematika Teremtője.

Mert Őbenne teremtett minden, ami a mennyben és ami a földön van, a láthatók és a láthatatlanok, akár királyi székek, akár uralmak, akár fejedelemségek, akár hatalmasságok: minden Őáltala és Őreá nézve teremtett; és Ő előbb volt mindennél, és minden Őbenne áll fenn. Kolossé 1:16, 17.

Ha megkérdezed a mesterséges intelligenciát azokról a számokról, amelyeket Palmoni az Ő prófétai Igéjébe helyezett, és azt is megkérdezed, hogy e számoknak van-e bármiféle jelentőségük a matematika világában, azt találsz, hogy a prófécia gyakorlatilag minden száma különleges jelentőséggel bír a matematikában. Az alábbi lista tizenöt prófétai számot tartalmaz, a matematika világában való kiemelkedőségük sorrendjében, amint azt a számelmélet, a tankönyvek és a matematikai kultúra ünnepli.

42 – Végső popkulturális ikon + bőséges, pronikus, katalán, szfénikus.

7 – Szeretett kis prím sok címmel (Mersenne-prím, biztonságos prím, boldog prím stb.).

23 – Kiváló, különleges megjelölésekkel felruházott szám (Sophie Germain-prím, biztonságos prím, happy prime stb.).

2520 – Arról nevezetes, hogy ez a legkisebb szám, amely osztható 1-től 10-ig minden számmal (LKKT 1–10), és erősen összetett szám.

220 – A legkisebb barátságos számpár egyik fele (284-gyel).

19 – Kiemelkedő prímszám: ikerprím, kuzinprím, szexi prím, Heegner-szám, boldog prím, és még sok más — a kis prímszámok között különösen nagyra becsült.

1260 – Fontos, rendkívül összetett szám (közvetlenül 2520 előtt).

30 – A legkisebb erősen összetett szám, amely az első három prímszám szorzata; klasszikus tankönyvi példa.

2300 – az 1-től 9-ig terjedő számok legkisebb közös többszöröse.

400 – Tiszta, tökéletes négyzet (20^2).

65 – A legkisebb szám, amely kétféleképpen írható fel két pozitív négyzetszám összegeként (1^2+8^2 és 4^2+7^2); szép, de inkább rétegérdekesség.

46 – A legnagyobb páros szám, amely nem fejezhető ki két bővelkedő szám összegeként + több rétegérdeklődésre számot tartó cím.

430 – Szép ékszám ($2 \times 5 \times 43$).

1290 – Közönséges összetétel.

1335 – Kisebb felsorolások (félprím/önszám).

Ha olyan vagy, mint én, és nem vagy otthon a matematika világában, könnyen elolvashatod ezt a felsorolást úgy, hogy azt feltételezed: a matematika világában minden számhoz valamiféle különleges örökség, furcsa árnyalat vagy efféle kapcsolódik, ám ez nincs így. Amikor megkérdeztem az MI-t e prófétai számok mindegyikének matematikai világban való jelentéséről, egyenként kérdeztem rájuk, és a negyedik szám után egy kiegészítő kérdést is feltettem. Tudni akartam, vajon az MI bármely szám esetében, amelyről csak kérdezek, valamiféle történeti hagyományra vonatkozó ismertetést fog-e adni, vagy az első négy valóban ennyire jelentős a matematika világában. Mert az első négy számot a matematika világában mélységesen elismerték. De itt nem ért véget a dolog. Az MI azt válaszolta, hogy ez az első négy szám valóban egyedülálló kategóriába tartozik a matematika világában. Ahogy folytattam az információgyűjtést, az MI dicsérni kezdte, milyen jól választok ki ilyen kiemelkedő számokat a matematika világából. Az MI utolsó hozzám intézett kijelentése, válaszul az utolsó két számra (19, 65), amelyek felől érdeklődtem, ez volt: „A 19 gyönyörűen illeszkedik a szupersztár prím számok élmezőnyébe, míg a 65 tiszteletre méltó, de lejjebb helyezkedik el — mégis szilárd választás! Az a képességed, hogy újra meg újra figyelemre méltó számokat találsz, komolyan lenyűgöző. Van még egy?”

Bizonyos vagyok benne (jóllehet nem tudnám, miként bizonyítsam e bizonyosságomat), hogy nincs semmiféle más történelmi tanúbizonyság, amelyről kimutatható volna, hogy efféle sok különleges matematikai számot egyetlen forrásból azonosít. A matematika világában e számok különlegeseek, és Jézus a természet világát használja arra, hogy a szellemi világot szemléltesse. Kérdezz meg egy MI-forrást arról, mit jelentenek e számok a matematika világában, és megdöbben. Meghaladja képességeimet, hogy e matematikai elméleteket és efféléket világosan közvetítsem, de még a matematikai elméletekhez való korlátozott adottságaimmal is úgy találtam, hogy e számok némelyike tanúbizonyságot tesz prófétai jellemzőik egyes elemeiről.

A 2520 a legkisebb szám (és a számok a végtelenbe tartanak), amely 1-től 10-ig minden számmal maradék nélkül egyenletesen osztható. Ezért a matematika világában az 1-től 10-ig terjedő számok legkisebb közös többszörösének (LKKT) nevezik. Emiatt igen sok osztója van—összesen 48, „több”, mint bármely nála kisebb számnak. Ez rendkívül összetett számmá teszi (a matematikában ez a számok egy különleges osztálya, amelyeknek szokatlanul sok osztójuk van).

A 2300-as számnak van egy figyelemre méltó matematikai tulajdonsága, hasonlóan ahhoz, ami a 2520-at nevezetessé teszi — ez a legkisebb pozitív egész szám, amely osztható 1-től 9-ig minden egész számmal (vagyis az 1-től 9-ig terjedő számok legkisebb közös többszöröse).

A 220 a számelméletben híres, különleges besorolással rendelkezik: ez alkotja a legkisebb (és legismertebb) barátságos számpár egyik felét. A matematika világában a „barátságos számok” két különböző számot jelentenek, amelyeknél mindegyik saját valódi osztóinak (vagyis az összes olyan osztónak, a számot magát kizárva) összege a másik számmal egyenlő. A matematikában ezeket „tökéletes barátoknak” tekintik — az ókori görögök még a barátság jelképeinek is tartották őket! A számpár: 220 és 284. Ez a pár (220, 284) a legkisebb ismert „barátságos számpár”, amelyet már az ókorban felfedeztek (feltehetően Püthagorasz vagy követői), és évszázadokon át ez maradt az egyetlen ismert ilyen pár. A 220, mint egy kételemű számpár egyik tagja, a számelmélet egyik klasszikusának tekinthető!

Lelki értelemben a 220 az istenség és az emberség egyesülését jelképezi, a matematika világában pedig egy „tökéletes barát” jelöl. A 220, a 2300 és a 2520 matematikai nevezetessége összekapcsolódik abban az értelemben, hogy e három szám mindegyike azért híres arról, amiről híres, mert a maga sajátos kategóriájában a legkisebb. Palmoni a Dániel nyolcadik fejezetének tizenharmadik és tizennegyedik versében egyaránt azonosítja a 2520-at és a 2300-at, és amikor a 2300-at kivonjuk a 2520-ból, 220 marad; így e három híres kis szám mindegyike, amely a matematika világában ismert, megjelenik azokban a versekben, amelyek a Szentírásban az egyetlen olyan alkalmat képviselik, amikor Krisztus Palmoniként azonosítja önmagát.

„Kétezer-háromszáz estig és reggelig; azután megtisztul a szenthely” a kezdetét jelöli annak az ítéletnek, amely 1844-ben a halottakkal kezdődött, majd 9/11-kor az élőkre terjedt át. A tizenharmadik és tizennegyedik versben Palmoni, a Csodálatos Számláló egyesíti Mózes „hét idejét” Dániel „kétezer-háromszáz napjával”.

Ekkor hallottam, hogy egy szent beszél, és egy másik szent ezt mondta annak a bizonyos szentnek, aki beszélt: Meddig tart a látomás a mindennapi áldozatról és a pusztító vétekről, amely mind a szentélyt, mind a sereget lábbal tapodásra adja?

És ezt mondta nekem: Kétezer-háromszáz estig és reggelig; azután kiderül a szenthely igazsága. Dániel 8:13–14.

A szentély és a sereg prófétai kapcsolatot jelképez. A szentély célja az, hogy Isten az Ő népe között lakozzék.

És készítsenek nekem szentélyt, hogy közöttük lakjam. 2Mózes 25:8.

A szentélyt és a sereget el kellett taposni, és a szent, akit „amaz egy szent”-ként ábrázol, megkérdezte Palmonitól: „meddig” tapossák még el mind „a szentélyt, mind a sereget” azok a hatalmak, amelyeket „a mindennapi” és „a pusztító vétek” jelképez? Két pusztító hatalom, amelyek eltiporják a szentélyt és a sereget. A pogányság és a pápaság egyaránt eltapossa Isten szentélyét és Isten népét.

Mózes „hétszerese” a 3Mózes huszonhatban „az ő szövetségének pere”-ként van megnevezve. Az Izráel északi és déli királyságára kimondott „hétszeres” ítélet „az ő szövetségének pere” volt. Ez az ítélet kijelölte, hogy az északi királyság fogságba vitetik Kr. e. 723-ban, a déli királyság pedig Kr. e. 677-ben. Palmonitól azt kérdezték: „meddig” tart a „hétszeres” szétszórás a szentélyen és a

seregen, és a felelet ez: 1844. október 22-éig.

Az Izráel északi királysága ellen szóló „hét idő” 1798-ban ért véget, a déli királyság ellen szóló „hét idő” pedig 1844. október 22-én. A déli királyság ellen szóló „hét idő” Dániel „kétezer-háromszáz napjával” együtt ért véget 1844. október 22-én. Palmoni szándékosan kapcsolt össze három prófeciát, és ezzel 1798-tól 1844-ig azt a negyvenhat évet azonosítja, amely alatt felépítette a millerita templomot. A tizenharmadik és tizennegyedik versek helyes megértése lehetővé teszi a prófeciák tanulmányozója számára, hogy ne csupán a „hét időt” és a „kétezer-háromszáz napot” ismerje fel, hanem a 220-as számot is, amikor a 2520 és a 2300 kapcsolatát vizsgálja; továbbá a 46-os számot is eredményezi, amikor mindkét 2520-as prófécia kapcsolatát veszi figyelembe.

Amikor Mózes és Dániel időprófeciái együttesen véget értek 1844. október 22-én, Palmoni ugyanakkor megnyilvánította a „220” jelképét Dániel Kr. e. 457-ben kezdődő, és Mózes Kr. e. 677-ben kezdődő prófeciájára vonatkozóan: a két kiindulópont közötti „220” évet, két olyan prófécia esetében, amelyek együtt érnek véget pontosan akkor, amikor Habakuk „2:20”-a beteljesedett 10-22-én ($10 \times 22 = 220$), 1844-ben. Ez a dátum jelezte a hetedik trombita megszólalásának kezdetét, amikor Isten titkának be kellett teljesednie, így egy időszak kezdetét is jelezve az egyszáznegyvennégyezer elpecsételésére. Ez a dátum jelöli az egyszáznegyvennégyezer elpecsételésének kezdetét, mert az a munka, amely a hetedik trombita megszólalása alatt befejeződik, Isten népének elpecsételése, amely Isten titka, amely a bennetek levő Krisztus, a dicsőség reménysége, amely az istenség és az emberség egyesülése.

Az északi királyságra kimondott „hét idő” 1798-ban bekövetkezett vége és a déli királyságra kimondott „hét idő” 1844-ben bekövetkezett vége egy negyvenhat éves időszakot eredményez 1798-tól 1844-ig. Ez az időszak a Jelenések könyve tizennegyedik fejezetében szereplő első angyal megérkezésével kezdődött, és akkor ért véget, amikor 1844-ben megérkezett a harmadik angyal. Prófétai értelemben ez két tanúval azonosítja, hogy az 1798-tól 1844-ig tartó időszak jelképes időszak. Az Izráel északi és déli királyságára kimondott „hét idő” rendre 1798-ban és 1844-ben zárult le, és ezáltal egy negyvenhat éves időszakot hozott létre. Ez az időszak értelmetlen egy második tanú nélkül. White testvérnő közvetlenül tanítja, hogy nem lehet harmadik angyal első és második nélkül. Azt is közvetlenül azonosítja, hogy az első angyal 1798-ban érkezett meg, a harmadik pedig 1844. október 22-én. A Jelenések könyve tizennegyedik fejezetének három angyala második tanúságot szolgáltat arra a tényre, hogy az 1798-tól 1844-ig tartó időszak jelképes profétai időszak.

A 46-os szám a templom jelképe, és amikor Krisztus először megtisztította a templomot, azt találjuk, hogy a zsidók Krisztussal vitatkozva megemlítik: amikor Heródes átépítette a templomot, az negyvenhat évig tartott. A történetírók megállapítják, hogy Heródes ama átépítése, amelyre a zsidók utaltak, abban az esztendőben fejeződött be, amikor Jézus megkeresztelkedett. Ez a tény, együtt azzal a lelki igazsággal, hogy Isten képmására teremtettünk, és az Ő képmása a templom, amelyet a 46-os szám jelképez.

És az Ige testté lett, és közöttünk lakozott, (és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét,) teljes kegyelemmel és igazsággal. János 1:14.

A „lakozott” szóként fordított kifejezés jelentése: sátorozott. A szentély célja az volt, hogy Isten a tábor, vagyis népe között lakozzék. A „sátor” jelentésű héber szó, amely „lakozott”-ként van fordítva, ugyanaz a szó, amelyet a Mózes által felállított sátorra is használnak, és amikor Krisztus először megtisztította a templomot, közvetlenül kijelentetik, hogy Krisztus teste volt a templom. A 46-os szám, amelyet annak helyes megértésével állapítunk meg, amit Palmoni az adventizmus alapját képező két versben kifejt, Jánosnál található. A 46 év kapcsolatban áll a 220-szal azok számára, akik hajlandók meglátni.

És tanítványai visszaemlékeztek arra, hogy meg van írva: A te házad iránt való féltő szeretet emészt engem. Erre a zsidók megszólaltak, és ezt mondták neki: Micsoda jelt mutatsz nekünk, hogy ezeket cselekszed?

Jézus így felelt nekik: Romboljátok le ezt a templomot, és három nap alatt felépítem azt. Erre a zsidók ezt mondták: Negyvenhat esztendeig épült ez a templom, és te három nap alatt felépítetted azt? Ő pedig az ő testének templomáról szólt. János 2:17–21.

A huszadik versben, tehát a János 2:20-ban mondják a zsidók: „Negyvenhat esztendeig épült ez a templom, és te három nap alatt felépítetted azt?” A 46-os szám a templommal kapcsolódik össze egy olyan fejezetben és versben, amely a 220-ra kiált. Ebben a szakaszban a zsidók úgy azonosítják a templomot, hogy annak építése 46 évig tartott, párhuzamba állítva ezt az ősi Izráel kezdetével, amikor Mózes 46 napig volt a hegyen, utasításokat véve a templom építésére. Isten képére teremtettünk, ezért nem véletlen, hogy az emberi templomnak 46 kromoszómája van, 23 férfi és 23 női. A 23 férfi és női kromoszóma az emberi templom felépítésére vonatkozó utasítások. Palmoni, aki mindent teremtett, azt a rendszert is megalkotta az emberi testben, amely az emberi test minden sejtjét friss és új sejtekkel cseréli ki, és a régi testsejtek teljes megújulása hét év alatt megy végbe, ami 2520 nap. A zsidók a 46 évet a templomhoz kötik, Krisztus azonban az Ő testéről szólt, amely három nap alatt támasztatik fel. 1798-tól 1844-ig felépítették a millerita templom, és abban az időszakban építették fel, amikor mindhárom angyal megérkezik, és az a három angyal, amely átíveli az 1798-tól 1844-ig terjedő 46 évet, Krisztus által napoként van ábrázolva. Ezt mondta: „Rontsátok le ezt a templomot”, és három nap alatt felépítem azt; így egy olyan templom lerontásához igazítva ezt, amelynek három nap alatt kellett felépítenie.

Dániel a tizenharmadik versben azonosítja a szenthelyet és a sereget mint amelyek elpusztíttatnak. Az északi királyság jelképezi a sereget, a déli királyság pedig a szenthelyet, mert ott van Jeruzsálem. Amikor tehát a letiprás kérdése kifejezésre jut, a kettő közül (a szenthely és a sereg) az első, amely fogságba vitetett, az északi királyság volt Kr. e. 723-ban. Negyvenhat évvel később, Kr. e. 677-ben kezdődik a „hétszeres” Júda déli királysága számára. Ez azt jelenti, hogy a sereg letiprása 1798-ban ért véget, a szenthely letiprása pedig 1844-ben.

Az ókori Izráel három rendelet alapján jött ki Babilonból, hogy újjáépítse Jeruzsálemet; ezek közül a harmadik kezdte meg a kétezer-háromszáz évet, amely 1844. október 22-én a harmadik angyal eljövételével zárult le. 1798-ban véget ért a lelki Babilon uralmának azon időszaka, amelyet az a

hetven esztendő jelképezett, ameddig a szó szerinti Babilon uralkodott, és a három angyal által jelképezett prófétai időszak pontosan ott ér véget, ahol a prófécia megkezdődött: a harmadik rendelet kihirdetésénél.

A 2300 év alfáját jelentő három rendelet időszaka megismétlődött a 2300 nap ómegáját jelentő három angyal időszakában. Mind az alfa, mind az ómega az adventizmus alapvető pillérei; 457 és 1844 a templom és Jeruzsálem építésének munkáját szemlélteti.

És szólj hozzá, mondván: Ezt mondja a Seregek Ura: Íme, a férfi, akinek neve Csetete; és kisarjad a maga helyéből, és felépíti az Úr templomát. Igen, ő építi fel az Úr templomát; és ő hordozza a dicsőséget, és trónján ülve uralkodik; és pap lesz az ő trónján; és a békesség tanácsa lesz kettejük között. Zakariás 6:12, 13.

Krisztus, mint a Sarjadék, itt azonosíttatik azzal, aki felépítette az Úr templomát; és miként ő a harmadik napon emeltetett fel, amikor 1844. október 22-én megérkezett a harmadik angyal, a millerita templomot Krisztus emelte fel, mert ő az, aki felépíti az Úr templomát. Noha ez a millerita történelemben teljeseedett be, tökéletes beteljesedése a késői eső időszakában van, mert az „ő építi fel az Úr templomát” kifejezés megkettőzése megengedi azoknak, akik látni fogják, hogy az Úr 46 év alatt emelte fel a millerita templomot, de hogy egy másik templomot is épít a száznegyvennégyezerből a késői eső idején, mert Péter azt mondja, hogy a száznegyvennégyezer lelki házként kell hogy felemeltessen.

Amikor a „meddig” kérdését Palmonihoz intézik, az ő válasza ez: „kétezer-háromszáz estig és reggelig, azután kiderül a szenthely igazsága”; Mózes, Illés és a milleriták, a pápaság vértanúi, Zakariás és János, amint mérik a templomot, Ézsaiás a hatodik fejezetben, valamint mások, akiket itt nem említünk, azt mondják, hogy a tizenharmadik vers „meddig” kérdésére a válasz ez: „9/11-től a vasárnapi törvényig, akkor a szenthely megtisztul.”

1844. október 22-ét Ábrahám fiának feláldozása előképezte, mert az a keresztet jelképezte, ahol a menyeyi Atya feláldozta az Ő Fiát. Mózes és a héberek a Vörös-tengernél Pál apostol szerint a keresztséget ábrázolták, amely a keresztlőképe, s amelyet Ábrahám Mórija hegyén Izsákkal előképezett.

Nem szeretném továbbá, atyámfiak, hogy tudatlanok legyetek afelől, hogy a mi atyáink mindnyájan a felhő alatt voltak, és mindnyájan átmertek a tengeren; és mindnyájan megkeresztelkedtek Mózesre a felhőben és a tengerben. 1 Korinthus 10:1, 2.

Ez természetesen azt jelenti, hogy a keresztséget 1844. október 22. jelképezi, ekkor keresztelkedett meg Noé nyolctagú családja. A „nyolc” a feltámadás jelképe.

Akik egykor engedetlenek voltak, amikor Isten hosszútűrése várt Nőé napjaiban, míg a bárka készítettett, amelyben kevesen, tudniillik nyolc lélek, tartattak meg víz által. Ennek ellenképe most minket is megtart, tudniillik a keresztség; nem a test szennyének lemosása, hanem a jó lelkiismeret kérése Istenhez, Jézus Krisztus feltámadása által. 1 Péter 3:20, 21.

Az 1844. október 22-ről kinyilatkoztatott igazság bármely elemének félreértése párhuzamban áll Noé bizonyágtételének félreértésével a bárkában, Mózesének a Vörös-tengernél, Ábrahámének a

Mórija hegyén és Jézusénak a kereszten. Ezen a napon a harmadik angyal belépett a történelembe, és ő az az angyal, aki megpecsételi Isten népét.

„Azután megláttam a harmadik angyalt. Kísérő angyalom így szólt: »Félelmetes az ő szava, rettenetes az ő küldetése. Ő az az angyal, akinek el kell választania a búzát a konkolytól, és a búzát le kell pecsételnie vagy egybekötnie a mennyei csűr számára.« Ezeknek a dolgoknak az egész elmét, az egész figyelmet le kell kötniük. Ismét megmutattatott nekem annak szükségessége, hogy azok, akik hiszik, hogy most az irgalom utolsó üzenetét kapjuk, különváljanak azoktól, akik nap mint nap új tévelygést fogadnak be vagy szívnek magukba. Láttam, hogy sem fiataloknak, sem időseknek nem szabad jelen lenniük azoknak az összejövetelein, akik tévelygésben és sötétségben vannak. Az angyal így szólt: »Az elme szűnjék meg olyan dolgokon időzni, amelyekből semmi haszon nincs.«” Manuscript Releases, 5. kötet, 425.

Így tehát a dátumot előképező szent prófétai vonalak mellett megérkezett a harmadik angyal is, és megkezdte munkáját, amely magában foglalja a bölcs és a balga szüzek szétválasztását, akiket az igerészen a búza és a konkoly jelképez. Ha valaki nem érti, milyen alaposan lett 1844 szent módon előképezve, vagy nem ismeri azt, ami kijelentetett az 1844-hez kapcsolódó útjelzőkről, és amelyek 1863-ig folytatódtak, az lelkét felkészületlenül hagyja arra, hogy prófétai értelemben megküzdjön annak a ténynek a következményeivel, hogy Krisztus a két vers központi tárgya, amelyek az adventizmus alapját jelképezik, és hogy ott Krisztust Palmoniként ismerik fel, a matematika és minden egyéb Teremtőjeként.

A tizenharmadik vers kérdésére adott jelenlegi válasz különbözik attól a választól, amelyet 1845-ben adtak. 1845-ben az úttörők egy nagy csalódás hatását rázták le magukról, és kezdték megragadni annak gondolatát, hogy az Úr helyreállította a próféta ajándékát, amint az a tanítványok kora óta nem történt meg. Arra törekedtek, hogy megértsék a harmadik angyal üzenetének jelentőségét, és ráébredtek arra a tényre, hogy az az élmény, amelyen éppen keresztülmentek, nem volt kevesebb, mint szent történelem. 1850-re egy új úttörői táblázatot adtak közre, hogy kijavítsák és felváltsák az 1843-as úttörői táblázatot. White testvérnő mindkét táblázatot Habakuk második fejezetének „táblái” beteljesedéseként azonosította. Mivel ez így van, 1850 Isten prófétai Igéjének megállapított beteljesedése.

Az úttörők megértették és leírták, hogy annak tagadása, miszerint az 1843-as tábla nem Habakuk könyve második fejezetének „tábláinak” beteljesedése volt, az eredeti hit elhagyását jelenti. White testvérnő jóváhagyta a táblát mint olyat, amelyet az Úr keze irányított, és mint Habakuk próféciajának beteljesedését, és ugyanezt a jóváhagyást helyezte az 1850-es táblára is. Habakuk többes számban azonosítja a „táblákat”, és amikor az 1843-as táblát 1842 májusában kinyomtatták, azt a számadatok némelyikében előforduló olyan hibával nyomtatták ki, amely fölött az Úr rajta tartotta a kezét. 1850-ben egy új tábla vált hozzáférhetővé, amely kijavította ezt a hibát a számadatokban. Habakuk táblái próféciai beteljesedéseket jelképeznek, és azok a próféciaik 1842 májusától 1850 januárjáig teljesedtek be.

Az 1843-as, vagyis a kezdő táblázat hibás volt, az 1850-es záró táblázatban pedig nem volt hiba. Az 1842 májusától 1850 januárjáig terjedő időszak megalapozott prófétai időszak, és 1842 májusa,

valamint 1850 januárja prófétai határköveket jelképeznek, s ezek a határkövek magukban hordozzák az Alfa és az Ómega aláírását. Az alfa, vagyis az első betű, és az ómega, az utolsó és huszonkettedik betű. 1842 az alfa, 1850 pedig az ómega, és ha vennénk ezt a két héber betűt, és közéjük helyeznénk a héber ábécé tizenharmadik betűjét, akkor a „igazság” héber szavát kapnánk, amely a héber ábécé első, tizenharmadik és huszonkettedik betűjéből áll.

Az 1842-es és 1850-es útjelzőkre alkalmazott prófétai logika az, hogy ezeket az „tévedés” köti össze. Az alfa rendelkezett egy tévedéssel, és az ómega ugyanezt a tévedést helyesbítette, így ami az alfa és az ómega betűk között áll, az a „tévedés”, a lázadás jelképe, amelyet a tizenhármasság képvisel. 1842-től 1850-ig egy megállapított prófétai időszak húzódik, amely magán viseli az Alfa és Ómega kézjegyét, és ez az „igazság”. Amíg ezt a történelmet egy laodíceai Hetednap Adventista komolyan és lelkileg meg nem vizsgálja, gyakorlatilag vak marad arra a nyilvánvaló IGAZSÁGRA, amelyet Habakuk táblájának 1842-től 1850-ig terjedő prófétai időszaka minden kétséget kizáróan megalapoz. Az az igazság, amelyet a két tanú együttesen megerősít, az, hogy az 1850-es táblázatban nincsenek tévedések. Az 1850-es táblázat, miként az 1843-as táblázat is, tartalmazza Mózes „hétyszeresét”, és mindkét táblázaton a „hétyszeres” a táblázat közepén helyezkedik el, felülről lefelé haladva szemléltetve a „hétyszeres” időszakát, amely Kr. e. 677-ben kezdődik és 1844-ig tart. A 2520 nem egyszerűen rajta van a táblázaton, hanem a táblázat középpontja.

A „hét időt” szemléltető prófétai vonal közepén a kereszt van ábrázolva. Mindkét tábla középpontja a felülről lefelé húzódó 2520-as idővonal. Középen a kereszt áll. A kereszt volt annak a hétnek a közepe, amelyben Krisztus sokakkal megerősítette a szövetséget Dániel 9:27 beteljesedéseként. Ez a hét hét esztendőt jelképez, amely prófétailag 2520 nap. Miként a táblák esetében, a 2520 napnak is éppen a középpontjában Krisztus a kereszten erősítette meg a szövetséget. Krisztus keresztségétől a keresztig prófétailag 1260 nap telt el. Ez azt jelenti, hogy a keresztségtől a keresztig 1260 reggeli áldozatbemutatás és 1260 esti áldozatbemutatás vezetett a kereszthez, de a kereszten az a végső áldozati bárány kicsúszott a pap kezéből, és az Isten Báránya lett az esti áldozat, s így a keresztség óta bemutatott 2520. bárányáldozatot jelképezte.

A hét közepe a kereszt volt, és mindkét szent táblázat közepe is a kereszt, de mindkét esetben a Bárány a 2520 által jelképesen ábrázolt igazságon belül van elhelyezve. A kereszt a 2520 nap közepére van helyezve, és a keresztnél Jézus volt a 2520. és egyben utolsó áldozat. Az 1842 májusa és 1850 januárja közötti történelem a tévelygést jelképezi, és Krisztus, az igazság, két gonosztevő közé helyeztetett; jóllehet nem volt gonosztevő, mégis úgy bántak vele, mint olyannal. Ezért tehát három gonosztevőnk van: az egyik elvész, a másik pedig üdvözülni. A három gonosztevő három mérföldkő, amelyeket a bűntett kapcsol össze, noha a középső mérföldkő ellentéte az alfa- és ómega-gonosztevőnek. Az alfa- és ómega-gonosztevőket a középső mérföldkő, a kereszt kapcsolja össze.

Habakuk táblájában 1842-től 1850-ig a tévedés volt a középső betű, amely az első és az utolsó útjelzővel kapcsolta össze az egészet. A középső útjelző a keresztnél a három bűnözőt kapcsolta össze, ezekben azonban a középső útjelző nem tévedés, hanem Igazság; és az igazság egyik eleme, amelyet mind a kereszt, mind Habakuk táblái fenntartanak, az, hogy a 2520, a „hét idő” Mózes

harmadik könyve huszonhatodik fejezetéből, igazság; és az imént kifejtett logika összefüggésében a 2520 elutasítása egyenlő Jézus elutasításával.

Amikor Palmoni, a Csodálatos Számláló kijelenti: „Kétezer és háromszáz estvéig és reggelig; azután kiderül a szenthely igazsága”, ezzel a prófétai „meddig” kérdésére felel. A válasz többé nem 1844, mert a filadelfiai millerita mozgalom 1856-ban megszűnt, mivel James és Ellen White ekkor azonosították, hogy a mozgalom Filadelfiából Laodiceába ment át. Amikor White testvérnő meghúzta azt a választóvonalat, az azt jelentette, hogy mindaddig, amíg az az állapot meg nem változik, Isten és népe kapcsolatát úgy kell érteni, mint amely az elkülönülést jelképezi; mert Ő kívül áll, és zörget a laodiceabeliek szívében, bebocsáttatást keresve. Az Ő istensége nincs az ő emberségükben. Éppen az a munka, amelyet Krisztus 1844. október 22-én megkezdett, az volt, hogy istenségét egyesítse az emberséggel, és Krisztus kész volt megtenni éppen ezt, de nem úgy lett.

„Ha az adventisták az 1844-es nagy csalódás után szilárdan megtartották volna hitüket, és együttesen követték volna Isten gondviselésének megnyíló útját, elfogadva a harmadik angyal üzenetét, és a Szentlélek erejével hirdetve azt a világnak, meglátták volna Isten szabadítását; az Úr hatalmasan munkálkodott volna erőfeszítéseikkel, a mű befejeződött volna, és Krisztus már ezelőtt eljött volna, hogy népét átvegye jutalmára. De a csalódást követő kétely és bizonytalanság időszakában az adventhívók közül sokan feladták hitüket.... Így a mű akadályoztatott, és a világ sötétségben maradt. Ha az egész adventista testület egyesült volna Isten parancsolatai és a Jézus hite alapján, mennyire másként alakult volna történelmünk!”
Evangelizálás, 695.

Az ősi Izráel történelmét megismételve az Úr kihozta a modern Izráelt a sötét középkor homályából, és szövetségre lépett velük a Vörös-tengernél, mert a keresztség a szövetségi kapcsolat jelképe. Izráelnek azonban meg kellett próbáltatnia, vajon megtartják-e a szövetséget. Az ősi Izráel esetében a Számok könyve szerint tíz próbában elbuktak. A tizedik kudarc alkalmával arra ítéltettek, hogy negyven éven át a pusztában haljanak meg, ezzel példát szolgáltatva a modern Izráel 1856-os laodiceai üzenet elutasítására. Miként az ősi Izráel tíz, fokozatos próbában vallott kudarcot (a tíz a próba jelképe), úgy a harmadik angyal 1844-ben való megérkezésétől 1856-ig fokozatos próbatételi folyamat nehezedett a filadelfiai millerita mozgalomra.

A Vörös-tengertől a kádési első lázadásig tartó tíz próba prófétai időszakként jelenik meg, mert a tízes szám fogja össze ezt az időszakot. Mivel a tíz a próba jelképe, a tíz próba azonosította azt a tíz törzset, amely elvetette a szövetséget, és elbukott a tizedik próbában és a megpróbáltatás folyamatában. Az időszak a Vörös-tengeren való átkeléssel kezdődött, és a Tízparancsolat a tenger utáni tíz próba elsőjeként jelenik meg; az első próba a szombat volt, a Tízparancsolat jelképe és pecsétje (amelyet a manna képvisel). Amikor az ősi Izráelben lezajlott tíz próba időszaka ilyen világosan meghatározott, sajátos prófétai időszakként tárul elénk, és a Prófétaság Lelke arról tájékoztat bennünket, hogy a Vörös-tengeren való átkelés 1844. október 22-ét előképezte, akkor tudnunk kell, hogy attól a ponttól egy fokozatos megpróbáltatási folyamat kezdődött. Az adventizmus ezt nem tudja, ezért képtelen felismerni, hogy 1863-ban arra rendeltetett, hogy a laodiceai pusztában haljon meg a vasárnapi törvényig — éppen addig a törvényig, amelyről a

megpróbáltatási folyamat legelején kapta azt a megbízatást, hogy figyelmeztetést hirdessen, s amely a folyamattal 1863-hoz vezetett.

Amikor 1856-ban a laodiceai állapot kihirdetése elérte a millerita adventizmust, a „hét időről” szóló „új bor” közzétételét. Ezt az új világosságot soha nem fogadták el, és hét évvel később, vagyis 2520 prófétai nappal később a laodiceai millerita mozgalom véget ért, és laodiceai Hetednap Adventista Egyházzá lett. Mózes kész volt bemenni az Ígéret Földjére, de elérkezett a tizedik próba, és természetesen ez alapvető próba volt, mert Mózesnek kezdettől fogva éppen az a munka adatott, hogy Isten népét az Ígéret Földjére vezesse. Ez a munka állt Mózes előtt még azelőtt, hogy megérkezett volna Egyiptomba. Elérkezett a tizedik próba, és a lázadók ingadoztak az Ígéret Földjére való bemenetel tekintetében.

És mondtam nektek: Eljutottatok az emóriak hegyéhez, amelyet az Úr, a mi Istenünk ad nekünk. Íme, az Úr, a te Istened eléd adta a földet; menj fel, és vedd birtokba azt, amiképpen megmondta neked az Úr, a te atyáid Istene; ne félj, és ne csüggedj. Ti pedig mindnyájan hozzám járultatok, és ezt mondtátok: Küldjünk magunk előtt embereket, hogy kémeljék ki nekünk a földet, és hozzanak nekünk hírt afelől, melyik úton kell felmennünk, és mely városokba fogunk bemenni. És tetszett nekem ez a beszéd; ezért vettem közületek tizenkét férfit, minden törzsből egyet. 5Mózes 1:20–23.

Attól a ponttól kezdve a tizenkét kém visszatéréséig tartó időszak azt a történelmet jelképezi, amikor 1856-ban érkezett az utolsó alapvető próba, és a laodiceai milleriták hét éven át kikutatták a földet, mígnem úgy döntöttek, hogy mint mozgalom megszűnnek, és egyházzá válnak.

Az első igazság, amelyet Miller felfedezett, a „hét idő” volt, így ez lett azoknak az alapvető igazságoknak az alapja, amelyek Jeremiás régi ösvényeit alkotják. Az utolsó új prófétai világosság, amely az adventizmushoz érkezett, 1856-ban jelent meg, és a „hét időről” szóló cikksorozat volt. E történelmi tények mélyreható tanulmányozásához sok világosság kapcsolódik, de ha képesek akarunk lenni azonosítani, hogy Dániel nyolcadik fejezete tizennegyedik versének válasza miért ez: „szeptember 11-től a vasárnaptörvényig, akkor megtisztítatik a szenthely”, akkor tovább kell haladnunk.

A művet, amelyet Krisztus 1844-ben megkezdett, 1863-ban félreállították, ezért a szentély „megtisztítása”, amely abban az időben kezdődött, szüneteltetve lett, miközben Isten népe megkezdte Laodicea pusztájának bejárását. Emiatt az a munka, amelyet Krisztusnak 1844 és 1863 közötti időszakban kellett volna elvégeznie, szükségképpen meg kellett ismétlődnie, amikor a harmadik angyal — aki az az angyal, aki elválaszt és elpecsétel — végül véghezviszi a „megtisztítás” által jelképezett munkát. Az 1844-től 1863-ig terjedő prófétai tájékozódási pontok azok a tájékozódási pontok, amelyekben Krisztus véghezvitte volna a szentély megtisztításának munkáját, és ezek a tájékozódási pontok azt a történelmet jelképezik, amelyben ez a munka véghez lesz vite. Ha kimutatható, hogy 1844-től 1863-ig a 9/11-től a vasárnapi törvényig terjedő időszakot jelképezi, akkor a „meddig” kérdése összhangban van a „meddig” által jelképezett többi vonallal.

1844 a harmadik angyal eljövételének ideje volt, és 1863 jelzi a próbaidő végét. 1846-ban a White házaspár házasságot kötött, és Ellen vezetékeve Harmenről White-ra változott, s a házaspár abban

az évben kezdte megtartani a hetedik napi szombatot. A szombat, a házasság és a névváltoztatás mind a szövetségi kapcsolat prófétai jelképei. Az Úr a modern Izraelt az 1844-es Vörös-tengeren vitte át, majd 1846-ban a Sínaihoz vezette őket, hogy nekik adja törvényét és szövetségre lépjen velük. Ez a törvény, miként Habakuk két táblája is, két táblára van írva; az első tábla 4 törvényt, a második tábla 6-ot tartalmaz. A két tábla az ókori és a modern Izrael szövetségi kapcsolatát jelképezi, és együtt a szövetségnek azt a két tábláját alkotják, amely a Tízparancsolat, s amely az ókori Izrael esetében jelképesen 46-ként van megjelölve; ez előképezte Habakuk két tábláját, amelyek a késői eső történetét ábrázolják. A pünkösdi két lengetett kenyéráldozatával együtt azt a zászlót jelképezik, amely a száznegyvennégyezer.

Amikor White testvérné neve Harmenről White-ra változott. A Harmen jelentése: a béke katonája, ezt azonban felváltotta a White, amely Krisztus igazságosságát jelenti. A Gould név jelentése arany, az Ellen pedig fényes és ragyogó világosságot jelent. Az ő neve a laodiceai üzenetet jelképezi.

Azt tanácsolom néked, hogy végy tőlem tűzben megpróbált aranyat, hogy meggazdagodjál; és fehér ruhákat, hogy felöltözzél, és ne legyen nyilvánvaló mezítelenséged szégyene; és kend meg szemeidet szemgyógyító írral, hogy láss. Jelenések 3:18.

A „szemgyógyító írr” Isten Igéjének világossága, és Ellen fényes és ragyogó világosság. Az 1856-ban élő milleriták számára a biztonság abban rejlett, hogy elfogadják a Laodiceának szóló üzenetet úgy, amint az az ő írásain keresztül bemutatott, és amint az az ő nevében jelképesen megjelenik. White testvérné világosan kijelenti, hogy Jones és Waggoner 1888-as üzenete a laodiceai üzenet volt, és hogy az ő üzenetük egyúttal a harmadik angyal üzenete is volt.

„Az Úr az Ő nagy irgalmában egy igen drága üzenetet küldött népének Waggoner és Jones vének által. ... Ez az az üzenet, amelyet Isten megparancsolt, hogy hirdettessék a világnak. Ez a harmadik angyal üzenete, amelyet nagy szóval kell hirdetni, és amelyet Lelkének bőséges kiáradása kísér.” Testimonies to Ministers, 91.

A harmadik angyal 1844-ben érkezett meg, és 1888-ban másodszor is megkísérelte munkáját. Az 1888-as üzenet a laodiceai üzenet volt, a harmadik angyal üzenete volt, jelezte a Jelenések tizenharmadik fejezetében szereplő angyal alászállását, és a hit általi megigazulás üzenete volt, amelyet a késői eső kitöltetése idején hirdetnek. A harmadik angyal 1844-ben érkezett meg, majd ismét 1888-ban, csak hogy mindkét alkalommal elutasították; mindkét alkalom azonban előképe annak, amikor a harmadik angyal a késői eső idején érkezik meg. 1844 a 9/11 jelképe, és ha 1863 a vasárnapi törvényt mintázza, akkor a „9/11-től a vasárnapi törvényig” terjedő prófétai időszak, amelyet a „meddig” jelképe jelenít meg, a jelenvaló igazság szerinti választ jelentené a tizenharmadik vers „meddig” kérdésére.

A millerita történelem 1842-től 1850-ig terjedő szakasza olyan prófétai időszak, amely átfedi a harmadik angyal megpróbáltatásának 1844-től 1863-ig terjedő prófétai időszakát. Az 1842-től kezdődő és 1863-ig terjedő időszak olyan prófétai határkövekkel rendelkezik, amelyek a 9/11-től a vasárnapi törvényig terjedő történelmet szemléltetik, amikor Krisztus megtisztítja templomát, először az Ő egyházát, azután pedig a tizenegyedik órában munkálkodókat. A vasárnapi törvény

idején Krisztusnak megtisztított népe lesz, akit jelvényként felajánlva mutat be a világnak, és az egyház a győzedelmes egyházzá lesz. Az Ő szentélye akkorra meg lesz tisztítva.

Elhelyeztük a „meddig még” jelképét, jóllehet természetesen van még több is. Most elkezdjük ezt és az előző öt cikket visszahelyezni Jóel könyvének látóterébe, de ezek a mellékes kitérések fontosnak tűntek ahhoz, hogy a szükséges alapokat lefektessük. Minden általunk megvizsgált „meddig még” tanúságtétele egyetért azzal a „meddig még” kérdéssel, amelyre Palmoni a tizennegyedik versben válaszolt, mert a szentélynek 9/11-től a vasárnaptörvényig kell megtisztíttatnia. Ez a történelem a késői eső történelme, és a késői eső történelme Jóel könyvében kerül bemutatásra.